

горе се били хванали на басъ — ей сега ще узнаешъ, за какво.

„Цисъ, цисъ“, — почнало да циска нѣщо край печката.

Ябълкитѣ били наченали да се пекатъ.

„Какво има въ тоя човаль?“ — попитали англичанитѣ.

И дѣдото имъ разправилъ своята история отъ игла до конецъ. Какъ тръгналъ съ кончето на панаиръ, какъ го смѣнилъ за кравата и тѣй нататъкъ, докато най-последно стигналъ до окапалитѣ ябълки.

„Хубаво ще ти натрие главата бабата, когато се върнешъ въ къщи!“ — рекли англичанитѣ. — „Обзалагаме се!“

„Ба! Глупости — ще ми натрие главата!“ — отвърналъ дѣдото. — „Напротивъ, ще ме пригърне и ще каже: „Каквото дѣдо и да стори, все е добро“.

„Искашъ ли да се обзаложимъ?“ — попитали англичанитѣ. — „По на единъ шиникъ жълтици!“

„Не, една малка крина стига. Срещу това азъ мога да дамъ само крина ябълки, себе си и своята баба, като придавка; това, споредъ мене, е съвсемъ достатъчно, дори повече отъ достатъчно!“

„Прието“, — рекли англичанитѣ и басътъ билъ сключенъ. Впрегнали колата на кръчмаря, англичанитѣ и дѣдото се качили, натоварили човала съ ябълкитѣ и потеглили за хижата на стареца.

„Добъръ вечеръ, бабо!“

„Добъръ вечеръ, дѣдо!“

„Да, ти си разбирашъ отъ работата,“ — рекла му тя и го пригърнала, безъ дори да погледне човала или англичанитѣ.

„Смѣнихъ кончето за крава“.

„Слава Богу! Сега ще имаме чудесно млѣко; и масло, и сирене ще имаме на трапезата си!“ — рекла бабата. — „Хубава смѣна си направилъ!“

„Да, но следъ това смѣнихъ кравата за овца.“

„Още по-хубаво,“ — рекла бабата. — „Отдавна желяехъ да си имамъ овца. За една овца имаме предостатъчно трева. Сега ще си

имаме овче млѣко, овче сирене и вълнени чорапи, па може би, и вълнена рокля. Кравата не дава вълна. Нейната козина си тѣй окапва. Наистина, ти си мжжъ, който всичко предвижда и обмисля!“

„Но азъ замѣнихъ овцата съ гжска!“

„О, тогава ще имаме за Коледа печена гжска на трапезата си. Ти все мислишъ, съ какво можешъ да ме зарадвашъ. Гжската ще сложимъ подъ качето, та да се угои за Коледа.“

„Добре, но гжската смѣнихъ за кокошка“.

„За кокошка ли? Най-изгодната смѣна!“ — провикнала се бабичката. — „Кокошката носи яйца, ще ги измжтимъ и ще си имаме пиленца и следъ това сума кокошки. Това всѣки пътъ съмъ желала!“

„Харно, но кокошката замѣнихъ за единъ човаль ябълки!“

„Дай да те цѣлуна за това!“ — зарадвала се бабичката. — „Много, много ти благодаря, мой мили, мой добри мжжо! Сега слушай да ти се изповѣдамъ и азъ. Като тръгна за града, помислихъ си, какво ли вкусно ястие да ти приготвя. Намислихъ да ти направя палачинки съ кълцанъ празъ. Отидохъ при жената на училищния слуга, знамъ че тя има празъ, но нали е скъперница! — попитахъ я, дали може да ми даде на заемъ малко празъ. „На заемъ?“ — провикна се тя, — „нѣмамъ, нито стрѣкъ нѣмамъ, нѣмамъ дори една гнила ябълка въ градината; нищо не мога да ти заема“. Ехъ, сега може да получи отъ мене цѣлъ човаль, нали, моето старче?“ И тя го цѣлунала по устнитѣ тѣй, че измлѣскала.

„Това ни се харесва!“ — казали англичанитѣ. — „Тая баба е винаги доволна, макаръ че все по-малко и по-малко получава; това наистина си струва паритѣ.“ И тѣ платили една крина жълтици на дѣдото.

Ето тази е приказката, която съмъ слушалъ още когато бѣхъ съвсѣмъ мѣничъкъ. Сега и ти я чу и знаешъ, защо *каквото дѣдо и да стори, все е добро*.

Прев. Ив. Торлаковъ.

РИМСКО ИЗКУСТВО

Стара Гърция била покорена отъ единъ по-силенъ народъ — рименитѣ, които живѣли тамъ, дото е днесъ Италия. Но, като покорили гърцитѣ, рименитѣ не само не разрушили паметницитѣ на тѣхното изкуство, ами почнали и сами да се учатъ отъ тѣхъ. Затова римското изкуство прилича много на старото

грѣцко. Но то се и различава отъ него. Различаватъ се главно сградитѣ. Рименитѣ не издигали — като гърцитѣ — храмове отъ скъпъ мраморъ, издѣланъ майсторски. Тѣ нѣмали такъвъ хубавъ камъкъ и не можели още да ваятъ добре. Зданията, които градѣли, били отъ грубъ камъкъ и тухли. Но нѣкои части на сгра-